

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 475. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555538272/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

naar de troe, han er død! der er ingen Ære at vinde hos den Slægt, om man ogsaa udryddede den af Jorden.»

Grev Otto loe og spurgte Kongen hvi han da vilde vredes paa Greven af Schwerin og hans Venner.

»De høre ikke til Trældyrslægten, min Søstersøn! – svarede Kongen med streng Alvor – Grev Henrik selv kunde være bleven en stor Mand, havde han ikke havt den lumske Tiger til Fjende. At der ogsaa er Løveblod i hans Aarer, skal ikke hans Dødsfjende nægte. Husk paa Slaget ved Møln, min Søstersøn! vi kan hade ham som en Djævel! som Ridder kan vi foragte ham, men ikke som Kriger og Hærfører.»

Grev Otto rødmede og taug.

»Hvad Grev Adolph angaaer – vedblev Kongen mildere og fast veemodig – da vilde jeg ønske, han ikke var min Fjende, og at han ikke domte værre om mig, end jeg maa domme om sorte Grev Henrik.»

»Hvi saa? min Herre og Konge!« – spurgte Grev Otto forbauset, og den unge Valdemar betragtede sin Fader med et kjærligt deeltagende Blik.

»Hans Fader har jeg gjort Uret, haardelig Uret – sagde Kongen – Hver Dag jeg sad i Boiler og Lænker i Taarnet, tænkte jeg paa den gamle Greve og paa Sjøborg, og da jeg købte mig Frihed for Riger og Lande, saa jeg hvorledes den ydmygede Greve var tilmode, da han fraskrev sig Nordalbingiens Hertugkrone.»

Der var blevet en Standsning i Toget; thi man kunde ikke see i den taagede Morgendæmning om Hæren var samlet eller ikke. Nu kom Absalon Bælg og Carl af Rise i fuldt Hirspring farende og raabte: »Fjender, Fjender, Herre Konge!»

»Hvor? drømmer I? – spurgte Valdemar og saa sig hastig omkring – hvor da? jeg sees Ingen.»

»De sætte over Mosen«, sagde Carl. Nu hørte Kongen og alle hans Mænd en fjern Pjasken og Stønnen, som af vadende og arbejdende Heste, og man begyndte at skimte Vaaben og Ryttere gennem Taa-gen.

»Er det muligt! – raabte Kongen – nu, ved St. Michael! det Vove-stykke skal de fortryde. Lad Rytterne rykke frem, Otto! men ingen Fodsbred nærmere Moradset, end jeg selv kommer. Jeg vil ikke begrave mine Ryttere i Dynd. Lad Jorden opsluge de Dumdristige!»